

H L A S MUČEDNÍKŮ

ČLEN
MEZINÁRODNÍ
KŘESŤANSKÉ
ASOCIACE
ICA

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY /SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/ ARMÉNSKÝ MASAQR (1915)

Arménie přijala křesťanství na začátku 4. století. Tato pouštnatá a horská země byla vklíněna mezi Rusko, Turecko a Perské říše a byla často nárazníkovým územím pro jiné znesvářené země.

V 19. století přinesli do Arménie evangelikální misionáři evangelium mající novou čerstvou duchovní sílu. Vyvolalo silné evangelikální probuzení v zatuchlé staré arménské církvi. Patriarcha se zděsil a zakázal Bible a knihy dovezené misionáři. Několik evangelikálních arménských představitelů bylo uvězněno.

V té době spadala většina Arménie pod tureckou muslimskou vládu. Turci arménské církevní hierarchii nedůvěřovali a sympatizovali s evangelikály, ačkoli konverze muslima ke křesťanství byla trestána okamžitou smrtí. Toto bylo bezprostředně uzákoněno v roce 1856. Přesto množství muslimů přijalo křesťanství. Opozice ale na sebe nedala dlouho čekat. V roce 1864 začala turecká vláda s razií na muslimské konvertity ke křesťanství a řadu jich uvrhla do vězení.

Turecké obavy z arménského povstání sílily. V letech 1895–96 zabila turecká vládní vojska na sto tisíc arménských civilistů. A v roce 1915, pod pláštěm 1. světové války obvinili Turci Armény, že pomáhají ruským nájezdníkům a jako odvetu rozpoutali proti nim jednu z nejhorších genocid v historii.

Na začátku roku 1915 začali Turci pobíjet všechny Armény, které přistihli na hranicích obou zemí. Právníci, doktoři, duchovní a další intelektuálové byli zadrženi a obviněni z podvrtné činnosti. Zatčení Arméni byli mučeni tak, že jim dali hlavu do

pokračování na str. 1

1 2004

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
pamatujte na ty,
kdo trpí, vždyť i vás
může potkat utrpení.*

ŽIDŮM 13,3

NAKLADATELSTVÍ STEFANOS NABÍZÍ:

• Rasooli & Allan – *Lékař z Kurdistánu*
Příběh o obrácení muslimského mullaha.
A5, 134 stran, cena 67 Kč.

• Richard Wurmbrand – *Vítězná víra*
Inspirující čtení na téma křesťanské víry a svě-
dectví. 12×18 cm, 176 stran, cena 89 Kč.

• Ken Anderson – *Smělý jako beránek*
Životní příběh známého čínského křesťan-
ského disidenta. A6, 170 stran, váz. 127 Kč.

• Pavel Rejchrt – *Dvanáct kázání*
Sbírka kázání českého malíře, básníka a
literáta z posledních deseti let, ve kterých se
autor zamýšlí nad duchovní situací součas-
ného křesťanstva i společnosti.
Váz. brožura, 14×19 cm, 96 stran, 137 Kč.

• John Bunyan – *Milost přehojná*
Duchovní autobiografie Johna Bunyana.
11,5×17,5 cm, 192 stran, cena 147 Kč.

• John R. Weinlick – *Hrabě Zinzendorf*
Životní příběh hraběte Mikuláše Ludvíka
Zinzendorfa, nejvýznamnějšího představitele
Obnovené Jednoty bratrské. Vázaná brožu-
ra, 12×19 cm, 232 stran, cena 165 Kč.

• Hermann Hartfeld – *Víra navzdory KGB*
Autentické vyprávění o pronásledování křesť-
anů v Sovětském svazu v šedesátých letech.
12×19 cm, 304 stran, cena 167 Kč.

• Richard Wurmbrand – *Kristus na židov-
ské cestě*
Autor – sám židovského původu – uvažuje
na židovské téma.
12×18 cm, 248 stran, cena 165 Kč.

• Sam Wellman – *William Carey*
Kniha o životě anglického misionáře v Indii.
Vázaná brožura, 12×19 cm, 160 stran, cena
157 Kč.

• Milena Kolmanová – *Kruh z maličkých*
Povídky evangelické spisovatelky z prostředí
lyrické jihomožské krajiny z období válečných
a poválečných let. Vázaná, 11,5×17,5 cm,
160 stran, cena 137 Kč.

• Mike Fearon – *Martin Luther*
Beletrizovaná biografie jedné z klíčových
postav historie křesťanství.
Vázaná brožura, 12 × 19 cm, 112 stran, cena
155 Kč.

• Anatolij Granovskij –
Byl jsem agentem NKVD
Memoáry agenta sovětské tajné služby, pů-
sobícího krátce také v poválečném Česko-
slovensku.
Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 stran,
cena 235 Kč.

• Richard Wurmbrand – *V Božím podzemí*
Autobiografické vyprávění faráře Richarda
Wurmbranda o svých životních zkušenos-
tech , kterým dominuje čtrnáctileté vězení
v komunistických žalářích. A5, 220 stran,
cena 97 Kč

• Darlene Deiblerová-Roseová –
Ve stínu vycházejícího slunce
Podivuhodný příběh americké misionářky
v japonském zajetí za druhé světové války.
Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 str.,
cena 238 Kč

Zvýhodněná nabídka:

Pokud si objednáte knihu *Byl jsem agentem NKVD* nebo knihu *Ve stínu vycházejícího slunce* v počtu alespoň dvou kusů nebo společně s některou z dalších knih nakladatelství STEFANOS, budou vám tyto zmíněné tituly účtovány za nakladatelskou cenu 190 Kč.

**Nabízené knihy z nakladatelství STEFANOS si můžete objednat na naší adrese, uve-
dené na zadní straně obálky. Poštovné ani balné není účtováno.**

Richard Wurmbrand napsal...

NA KRAJNÍ HŘÍCH ODPOVĚDĚT
KRAJNÍ LÁSKOU

*„Tak jen dovršují
míru svých hříchů.“*
(1. TESALONICKÝM
2,16)

Naši milovaní!

Jsme svou přirozeností hříšníky, podobně jako jsme bílí nebo černí, mužského nebo ženského pohlaví. Dokonce i ti největší světci se musí snažit hříchu vyhýbat. Jako křesťané usilujme, aby se počet našich hříchů stále umenšoval.

Existuje však druh lidí, kterým by promarnění třebaš jedině příležitosti ke spáchání hříchu, působilo muka.

V Rusku komunisté povraždili členy královské rodiny, šlechtice, kapitalisty, intelektuály, statkáře a všechny své odpůrce. Vraždili i své vlastní soudruhy, dokonce vůdce revoluce a ke konci i nejvyšší velitele tajné policie (tzv. Čeky, pozdější KGB), organizace která toto vraždění sama organizovala.

Jagoda, Ježov a Berija, tito nejvyšší masoví vrazi a dalších 10 000 čekistů bylo zavražděno na přímý Stalinův rozkaz.

V některých zemích, kde byl komunismus svržen se v podobném stylu pokračovalo i po převratu. V Sovětském svazu uvěznil někteří velitele KGB, kteří své funkce vykonávali za Jelcina a Gorbačova. V Rumunsku zavraždili Ceausesca a jeho ženu na rozkaz druhých

pokračování z 1. str. obálky

svěráku a pak ho utahovali, dokud oběť nevydechla naposled. 24. duben byl určen za den, kdy měl být pobit zbytek Arménů. Tisíce dětí bylo zaživa pohřbeno. Mnoho Arménů bylo ukamenováno nebo rozsekáno na kusy. Ženy a dívky byly před smrtí znásilněny. Některým obětem vypálili na krk a záda do červena rozpaleným křížem znamení. Evangelikálové umírali po boku členů tradiční církve.

Onoho 24. dubna 1915 bylo zavražděno na 600 000 Arménů a toto datum bylo potomky těch, kteří genocidu přežili vyhlášeno za Pamětní den. Když turečtí vojáci viděli, že se jim nepodaří povraždit všechny Arménce v jediném dni, snažili se zbylé obyvatelstvo vytlačit do pouště. Ti, kteří nemohli dále, byli na místě zabiti. Jen těm nejsilnějším se podařilo utéci na ruské území, kde našli útočiště v utečeneckých táborech zřízených Američany.

Jednou z těch, kterým se podařilo utéci bylo i osmnáctileté děvče. „Cítíš někde bolest,“ ptala se jí po příchodu zdravotní sestra.

„Ne,“ odpověděl dívka, „ale naučila jsem se co znamená slovo kříž.“ Pak dívka ošetřovatelce ukázala své rameno, do kterého bylo hluboce vypáleno znamení kříže.

„Zajali mě spolu s ostatními v naší vesnici. Turci se mě zeptali: »Mohamed nebo Kristus?« Odpověděla jsem: »Kristus, vždy Kristus.« Po sedm dní mi kladli tutéž otázku a já jsem jim každý den odpověděla: »Kristus.« Pak vypálili do ramene to znamení kříže. Sedmého dne mi řekli: »Když zítra řekneš Mohamed, budeš žít, pokud ne, zemřeš.« Pak jsem uslyšela, že jsou blízko Američané, a že

se některým z našich k nim podařilo uprchnout. A tak jsem utekla rovněž. Nyní vím, co znamená kříž.“

29. listopadu 1920 byla Arménie připojena k Sovětskému svazu. Protože bylo arménské křesťanství povolné a uznávalo sovětskou vládu, zakoušeli křesťané jen malé pronásledování. Většina Arménů se rovněž cítila bezpečněji pod nadvládou SSSR než Turecka.

Po rozpadu sovětského impéria se Arménie stala nezávislým státem. Desetiletí ateistické vlády zanechala jako dědictví všeobecnou lhostejnost k Bibli. Většina obyvatelstva jsou křesťané jen podle jména.

– Podle knihy *By Their Blood* od James and Marti Hefley (Grand Rapids, 1996)

■ Bangladéš

SVĚDECTVÍ HARUNA
ER-RASIDA

Stát se křesťanem v islámské zemi sebou nese vždy riziko, avšak pokud jste horlivým muslimem a bydlíte přímo vedle mešity, je pronásledování zcela jisté. To je také případ pětáctýřicetiletého Haruna er-Rasida.

Předtím než jsem se v roce 1987 obrátil ke Kristu jsem byl horlivým muslimem a pětkrát denně jsem navštěvoval mešitu, která stojí hned v sousedství mého domu. Pronásledování místními muslimskými fundamentalisty začalo asi dva roky po mém obrácení. Mnohokrát jsem byl přesvědčován, abych chodil zase do mešity a hlavně přestal druhé od islámu odvracet. Při jedné příležitosti se u mého domu shromáždilo asi 300 muslimů z místní mešity. Dostal jsem od nich asi čtyřicet ran – bili mě pěstmi a klacky. Vyrázili mi

komunistů, kteří se od bývalého diktátora liší jen v tom, že jsou k Západu licoměrnější a vzbuzují tak jeho pošetilé naděje. Tito komunisté rovněž uvěznilí diktátorovy děti i všechny jeho příbuzné. Být členem Ceausescovy rodiny se stalo zločinem.

Komunisté vládnu dále také v Albánii, ale poslali za mříže vdovu po zemřelém diktátorovi Enveru Hodžovi, který je kdysi přivedl k moci. Podobně se tak stalo rovněž v Bulharsku.

Policisté rumunské tajné policie, kteří zatýkali a mučili křesťany (včetně mně) byli svými vlastními soudruhy odsouzeni nyní až na dvacet let. Cítím vůči nim zvláštní duchovní odpovědnost.

**MŮŽETE S NÁMI V TÉTO ZÁLEŽITOSTI
SOUHLASIT?**

Každý expert na růst financí by nám radil, aby následující řádky nebyly publikovány neboť čtenáři přestanou přispívat na naši práci. Avšak my nevydáváme naše materiály kvůli tomu, abychom získali vaše peníze. Cítíme, že máme poselství od Boha, které musíme hlásat, ať již bude nebo nebude přijímáno.

Během 2. světové války jsem byl pastorem jistého sboru v Bukurešti. Když byli Židé v nebezpečí, že budou zabiti za ten jediný zločin, že jsou Židé, ukryli jsme je v našem domě. Mezi těmi, kteří trpěli za nacismu bylo mnoho židovských křesťanů z našeho sboru. (Mohu doplnit, že rodiče, tři sestry, bratr a šest adoptivních dětí ze strany mé manželky – tedy celkem dvanáct lidí – zahynulo při holocaustu.)

Na konci války vtrhla do země sovětská armáda. Její vojáci byli vůči Němcům velice krutí, a to i k těm, kteří si to nezasloužili. A tak jsme ukryvali Němce, dokonce i ty, kteří se provinili. Otázku, zda je to správné jsme tehdy neprobírali.

V talmudu, knize židovské moudrosti se praví: „Jestliže bezbožný člověk pronásleduje člověka spravedlivého, je Bůh na straně pronásledovaného spravedlivého. Pokud pro-

následuje spravedlivý člověk jiného spravedlivého, je Bůh na straně pronásledovaného. A dokonce i když pronásleduje spravedlivý bezbožného, je Bůh na straně bezbožného. Bůh je vždycky na straně pronásledovaného.“

Ježíš nás učil milovat své nepřátele, na zlo odpovídat dobrem.

Církve v komunistických zemích musí pomáhat svým dřívějším mučitelům, kteří se dostali do vězení. Musíme jim poskytnout největší dar: poznání Boha. Vaše dary dávají možnost tisknout k tomu vhodnou literaturu.

Když se naši bratři setkali s rodinami mučitelů, kteří se nyní ocitli ve veliké nouzi, snažili se jim pomoci. Bůh nechává svítit své slunce na zlé i dobré, na spravedlivé i na nespravedlivé. Podobně tak činí i křesťanská láska. Milosrdný Samaritán našel zraněného člověka a pomohl mu. Nezkoumal, co to je za člověka, jaké kvality, jakého náboženství nebo rasy.

Křesťané by nikdy neměli dávat na špatné věci, ale občas je dobrou věcí dát špatným lidem, kteří se ocitnou v nouzi. Skutky lásky jsou účinným nástrojem evangelizace.

Církve, které na Východě podporujeme vašim prostřednictvím jsou činné i ve vězení. Sám jsem např. kázal ve vězeních v bývalém Sovětském svazu.

DVOJÍ POLITIKA

Gorbačov a Jelcin ze svých komunistických zločinů nečinili nikdy pokání, nikdy neodsoudili krvavou minulost a dokonce se i nyní prohlašují za ateisty. Ale v tutéž dobu žebrají u křesťanských pohlavářů úspěšně o pomoc.

Čínští komunisté se chovají podobně. Šéf čínské tajné služby Tao Siju strážil stranu před „ilegálními náboženskými aktivitami podporovanými ze zámoří“. (Má na mysli církev a misijní organizace jako je ta naše.)

Tao Siju prohlašuje: „Tyto síly používají Bibli k porážce komunismu.“ (On ví lépe než mnozí západní církevní představitelé, že Boží slovo takovou moc skutečně má.) Biskup Siju

zuby a pohmoždili koleno. Také moje žena a děti přijaly křesťanství. I ona byla již zbita a děti jsou často přinuceny jít do mešity. Během jednoho útoku, když se nás snažili přesvědčit, abychom se vrátili do mešity, zlomili moji ženě zápěstí. Požádal jsem proto o policejní ochranu, ale policisté stáli na straně útočníků.

Jednou jsem si půjčil peníze, abych si mohl založit svou živnost – kuřecí farmu – a tak zabezpečit svou rodinu. Muslimové však přišli v noci a ukradli mi všech 500 kuřat. Trvalo mi to pět let než jsem splatil celou půjčku. Začal jsem tedy s menším chovem, asi se stovkou kuřat. Jako křesťan nesmím rovněž využívat obecní studny, protože muslimové věří, že křesťané vodu rituálně „znečišťují“. Musel jsem tak chodit pro vodu asi kilometr daleko – do jedné školy anebo k řece. Přitom jsem prošel kolem pěti obecních studní. V roce 1998 jsem dostal od Hlasu mučedníků prostředky na zřízení vlastní studny, která je pro celou moji rodinu velkým požehnáním a pro naše odpůrce svědectvím o křesťanské lásce. Někteří rozumní muslimové si dokonce pro vodu chodí ke mně.

Jako evangelista se pravidelně modlím za své pronásledovatele. Již jsem ke Kristu přivedl 24 muslimů. Nyní se všichni pravidelně scházíme k bohoslužbám u nás doma. Společně se modlíme a pak mám kázání. Jsem velmi vděčný za podporu, kterou dostáváme od Hlasu mučedníků v rámci jeho pomoci pronásledovaným pastorům (Hlas mučedníků podporuje v nejrůznějších zemích více než 3300 pastorů měsíční částkou 650 Kč).

Nellituji toho, že jsem se rozhodl následovat Krista, i když to přineslo mě i celé naší rodině mnoho těžkostí, bití, ztrátu majetku apod. Pomoc druhých křesťanů i naše vroucí společenství mi to bohatě vynahrazují.

Když jsme se ptali, za co se máme konkrétně v jeho případě modlit, naznačil, že nejvíce potřebuje Boží ochranu a také uzdravení jeho kolena a astmatických záchvatů. Prosil za obstarání léků na astma, které jsou pro něho cenově velmi nákladné. Harun rovněž vyjádřil touhu, aby do Bangladéše přišlo více misionářů a přinesli sebou Bible a jinou křesťanskou literaturu. To by podle jeho slov velmi povzbudilo zdejší věřící.

– Hlas mučedníků, USA, únor 2004

■ Srí Lanka

STUPŇUJÍCÍ SE NÁSILÍ PROTI KŘESŤANŮM

Křesťané na Srí Lance čelí zvyšujícím se tlaku, přibývajícím násilnostem a stále větším požadavkům na vydání zákona proti konvertitům.

Během minulého roku bylo zaznamenáno 91 útoků na křesťany a kostely a od začátku tohoto roku jich bylo hlášeno již 41. Organizace *Solidarity Worldwide* (CSW) se stále více znepokojuje nad touto zhoršující se situací.

Během noci 15. února byly přepadeny tři kostely.

Pastor Apoštolské církve v Boraluwewa dostal varování, že se chystá přepadení jeho sboru. Informoval policii, ale ta mu ochranu neposkytla a ani výhrůžky neproověřila. A tak v noci dav asi sta útočníků úplně zdemoloval kostel a dům, kde bydleli členové vedení sboru, a všechny jejich osobní věci spálil. Později bylo zatčeno 5 lidí.

Tentýž dav také přepadl v Boraluwewa sbor Getsemane a zdemoloval jejich bohoslužebnou místnost.

Ke třetímu incidentu došlo v městě Galle (Jižní provincie). Desetičlenný gang ozbrojený meči a puškami přepadl dům, v němž se sbor scházel k bohoslužbám. Majitele ohro-

hřímá proti pašování křesťanské literatury a snahám vybudovat celonárodní podzemní církev. (Je nám ctí, jsme-li vinni v těchto bo-
dech.)

V tutéž dobu vysílá na Západ tato křesťanů pronásledující vláda falešného biskupa oficiální církve Shen-Yi-Fena, aby tam žádal o finanční pomoc. Tento biskup požaduje, aby veškerá pomoc ze Západu proudila do Číny skrze oficiální církev. Získané finanční prostředky pak budou používány podle rozhodnutí bezbožné vlády!

My stojíme na straně věrných domácích církví. Počet jejich členů se odhaduje na 50 milionů, zatímco oficiálních protestantů je jen 5 milionů.

HLAVNÍ DUCHOVNÍ PROBLÉM

Komunistické totalitní režimy nepřinesly jen zkoušky a utrpení, ale rovněž některým je-
dincům jisté výhody.

Strávil jsem v komunistickém vězení čtrnáct let, aniž bych si musel lámat hlavu s nějakým rozhodováním v osobních záležitostech. Jiní lidé za mně rozhodovali co a kolik toho budu jíst, co si vezmu na sebe a kam půjdu. Policie mě posílala z jednoho vězení do druhého aniž bych to mohl jakkoli ovlivnit.

Nikdy jsem se netrápil finanční nouzí – ve vězení jsem ani nezahlédl peníze. Nikdy jsem se netrápil nad tím, co řeknu své rodině, protože jsem o nich nic nevěděl. Také jsem se nemusel rozhodovat, co si budu číst, zda se budu dívat na televizi nebo poslouchat rozhlas.

Někteří lidé tráví celé roky v obtížných situacích a žít na svobodě jim připadá nesmírně problematické.

Avšak vězni v komunistických zemích nebyli jediní, kdo se ocitli v takové situaci. Žádný občan těchto zemí se nemusel trápit nad tím, kterou z možných ideologií či politických sil si má zvolit. Stranický tisk jim hlásal jedinou povolenou pravdu. Nesouhlas s ní byl velice riskantní. A tak v celých národech včetně Ruska a Rumunska bylo potlačováno individuální myšlení.

Za války, když jsem potkal prvního sovětského důstojníka – byl v civilu inženýrem – zeptal jsem se ho, zda věří v Boha. Odpověděl mi tím nejpodivnějším způsobem: „Nedostal jsem rozkaz v něho věřit. Až takový rozkaz dostanu, tak v Boha věřit budu.“

Byl to typický občan Sovětského svazu. Ztratil ten nejnádhernější drahokam, který Bůh každému člověku daroval: svou vlastní osobnost, tedy právo říci komukoli, i Bohu, „ano“, nebo „ne“. Je tragédií, do jaké závislosti může hříšná lidská duše upadnout.

Jak mnoho pro jednoho ruského vojáka znamenalo naučit se apoštolské vyznání víry. Jak nesmírně se radoval, když mohl najednou prohlásit: „Věřím v jednoho Boha. Věřím v něho, ať vy komunisté věříte v cokoli. Má mysl již není pod vaším diktátem. Já sám jsem se rozhodl, v co budu věřit.“

Příchod svobody do komunistických zemí východní Evropy však rovněž lidi konfrontoval s nutností dělat vlastní rozhodnutí v mnoha věcech, včetně náboženství.

OBTÍŽE PŘI ROZHODOVÁNÍ

Tito lidé se musí rozhodovat navzdory hluboké netečnosti. Lidé v Rusku byli po sedmdesát let vystaveni vymývání mozku, když museli donekonečna poslouchat řeči o tom, že náboženství je opium lidstva, nejhorší katastrofou, horší než jsou zemětřesení a epidemie. Věděli, že vězení jsou plná kriminálních, zlodějů, vrahů, násilníků ale také křesťanů, kteří tak pro sovětské občany spadali do těžké zločinné kategorie.

A nyní si má taková osoba zvolit mezi pravoslavným, katolicismem, různými formami protestantismu, nebo dokonce jógou či vyznavači Křišny. Takový člověk rovněž ví, že mnozí duchovní, kteří mu nyní nabízejí křesťanství, byli přísluhovači komunistického režimu a takoví lidé mu nyní hlásají a nabízejí křesťanskou lásku. Neměli by ti, kteří za komunistického režimu pro své přesvědčení trpěli, nyní sáhnout po nenávistné odplatě?

První křesťané museli přijímat při Večeři

žovali měčem, ale naštěstí vyvázli jen s malými zraněními. Násilníci uvěznilo jeho ženu v domě a hrozili, že ji zabijí, pokud budou bohoslužby pokračovat. Rodina informovala následujícího dne policii a požádala o ochranu. Žádnou však nedostali.

Tyto únorové incidenty jsou na posledním místě seznamu protikřesťanského násilí na Srí Lance, ke kterému zde v posledních několika letech dochází. CSW dostala zprávy o asi 6 útocích militantního davu buddhistů na křesťanské kostely.

Extremisté, vyburcovaní smrtí protikřesťanského nacionalistického mnicha Venerable Gangodawila Soma, zesilují volání po vydání zákonů zaměřených proti konvertitům, období zákonů, jež byly zavedeny v pěti státech sousední Indie. Požadavek na zavedení zákona proti konvertitům se na Srí Lance objevil v minulém roce.

V lednu buddhističtí mnichové zahájili kampaň „půst až na smrt“. Chtěli tak vládu donutit, aby do 60 dnů zavedla zákony namířené proti konvertitům. Vláda na jejich požadavek přistoupila a půst byl odvolán. Avšak poté byl parlament rozpuštěn a zákon vydán nebyl. V blízkých se volbách bude Nevyšší rada mnichů na základě svého náboženského programu, jehož součástí je zákon proti konvertitům, bojovat o křeslo v parlamentu.

CSW se stále více znepokojuje nad situací na Srí Lance.

„Pronásledování křesťanů na Srí Lance, ať se jedná o násilnosti nebo legislativní prostředky, v nás vyvolává velké znepokojení,“ řekl Stuart Windsor, národní ředitel CSW ve Velké Británii. Přibývá počet násilných, militantních buddhistů, proto je nutné v samém začátku zastavit potlačování lidských práv. Naléháme na vládu Srí Lanky, aby se situací zabývala, zastavila násilnosti a postavila se odmítavě vůči zákonům proti konvertitům. Také podpo-

rujeme jejich úsilí vlastní účastí na smírčích jednáních mezi křesťanskou a buddhistickou komunitou.
– *Christian Solidarity Worldwide*,
Velká Británie, 1. března 2004

■ Indie

ÚTOKY MILITANTNÍCH HINDUISTŮ PŘIBÝVAJÍ

Několik zpráv z Indie z minulého týdne hovoří o narůstající agresivitě hinduistických aktivistů namířené proti křesťanům. Křesťané žádají vládu o pomoc. Ve státě Madhjadpradéš se spojili protestantské a katolické skupiny a žádají vládu, aby zasáhla a zastavila útoky, k nimž dochází v pravidelných intervalech. Podle zprávy v *Asia News* z 10. února, vyvolaly militantní hinduistické skupiny protikřesťanské nepokoje, rozněcující nenávisť vůči křesťanům, které jsou spojené s ničením křesťanských škol, demolováním dopravních prostředků a kostelů, zapalováním symbolů křesťanství a výhrůžkami křesťanům.

Ve státě Goa je 30 % populace katolického vyznání. Hinduistická skupina však začala s kampaní, jejímž cílem je převzetí několika starých portugalských kostelů, které jsou prý postaveny na místech bývalých hinduistických chrámů. Podle zprávy agentury *Compact Direct*, je prý dokonce základní kámen katolického biskupského paláce součástí hinduistické sochy.

Podle zprávy *Charisma News Service* z 5. února bylo provedeno několik útoků na kostely ve státech Gudžarát a Madhjadpradéš. Ve státě Urísa napadli šest místních evangelistů. Díky intervenci přihlížejících nepřišli o život a byli hospitalizováni pro četná zranění.

Delegace amerických kongresmanů nedávno navštívila Indii s cílem lépe pochopit situaci, které čelí

Páně chléb a víno z rukou apoštola Petra (který zapřel Pána) a také od Pavla, který nebyl vinen jen pronásledováním věřících, ale který je dokonce nutil se rouhat a mohl tak někoho připravit i o věčnou spásu.

Bůh občas používá hříšníky, aby vyřídil poselství, které je třeba přijmout.

Vaše modlitby i pomoc podzemním církvím napomohly k porážce komunismu. Prosíme vás také o modlitby za zraněné duše, které po totalitě zůstaly, aby mohly přijít ke světlu.

PROČ ALE TRPÍME?

Odhaduje se, že vinou komunistické moci přišlo v Rusku o život asi 50 milionů lidí, dalších 50 milionů jich zahynulo v Číně a nejméně jeden milion v Kambodži. Také v mnoha dalších zemích zanechal za sebou komunismus spousty krve a slz.

Sklíčující otázka, která je společná všem lidem nehledě na společenskou vyspělost či rasu, zní: „K čemu všechna ta bolest?“ Proč dobrý a všemohoucí Bůh to všechno dopouští – nebo dokonce sesílá?

Byl jsem ve vězení s jedním člověkem, který tam byl uvězněn i se svými čtyřmi dětmi. Zemřel hladem, protože svým synům dával svůj příděl potravy. Ale k jeho smrti přispěl i strašlivý zármutek z toho, že nenalezl odpověď na otázku: „Bože, proč se mnou vedeš spor?“ (Job 10,2). Byl to věřící člověk.

Jako lidé potřebují vzduch, chléb a vodu, potřebují také odpovědi na palčivé otázky. V literatuře, kterou distribuujeme, se snažíme předávat Ježíšovu odpověď, kterou se nyní pokusím vyjádřit v několika slovech:

Utrpení, zejména nevinných je nesmyslné a absurdní. Na zemi pro ně neexistuje uspokojivé vysvětlení. To znamená, že musí existovat nezemská, nadpřirozená realita, která by toto vysvětlení mohla poskytnout.

Nesmyslné, věčné víření elektronů kolem atomového jádra a nikdy neustávající srážky elementárních částic jsou zcela nesmyslné, pokud na ně hledíme bez širší perspektivy,

z níž náhle vypadají smysluplně a vytvářejí všechnu tu krásu, kterou vidíme kolem sebe.

Náš každodenní chléb a nádherné květiny se skládají z elektronů vířících kolem protonů ve zdánlivě šíleném rejdnění.

Z pozemského hlediska není na otázku, „proč existuje utrpení?“ uspokojivá odpověď. Při pohledu z nebeské perspektivy tyto otázky mizí. Původní text Písem gramatické znaménko otazníku vůbec neobsahuje. To, co označujeme jako „utrpení“ tvoří základní prvky království nevypravitelně věčné krásy.

BOŽÍ VÝMLUVNÉ TICHŮ

Bůh nám přikazuje, abychom projevovali mnohé ctnosti: lásku, odpuštění, trpělivost, atd. On sám je praktikuje na prvním místě. Ctnost, kterou praktikuje ze všech nejvíce je mlčenlivost. To, co On sám během lidské historie promluvil, by vydalo za útlou knihu.

Ježíš byl potichu celých třicet let. Zápis toho, co říkal v posledních třech letech svého pozemského života by mohlo být vytištěno v brožurce o méně jak stovce stran.

Lidé si stěžují: „Bůh na naše modlitby a otázky neodpovídá.“ A přitom jim odpovídá právě příkladem ryzí tichosti.

Rekni „Ne“ všemu zoufalství i když jsi v nejtěžších nesnázích. Jsi-li soužen v souženích, pak je tvé soužení dvojnásobné. Udržuj si vnitřní i vnější tichost. Nepokládej neužitečné otázky a nebudeš trpět žízni po jejich zodpovězení.

Jaké odpovědi mohou i ti nejmoudřejší rodiče dávat dvouletému dítěti? My všichni jsme jen malými dětmi. Pohlédni na tvář svého nebeského Otce a uvidíš jak je tichý, ačkoli trpí mnohem více než my všichni.

Piši toto jako ten, kdo prožil velká utrpení a kdo trpí nyní ještě více než v komunistických vězeních. Pravím vám: „Buďte tiší.“ Vítejte své kříže. Takto přijímané utrpení vás ještě více připodobňuje Bohu. Tak nás to učil Pán Ježíš, když byl na této zemi v lidském těle. A právě proto mohl jít do Getsemanské

tamní náboženské minority. Podle zprávy z 5. února, kterou uvedl *Baptist Press*, vyjádřil jeden kongresman šok nad násilnostmi, které křesťanům a muslimům provádějí hinduistické skupiny. Poslanec Joseph Pitt slíbil, že upozorní Státní úřad, aby tato zpráva byla vzata v patrnost při tvorbě politiky USA vůči Indii.

Modlete se za indickou vládu, za to, aby byla ochotna zasáhnout a zabránit tak dalším hrozbám a násilnostem militantních složek hinduistické společnosti. Modlete se za pokoj a sílu pro křesťany, procházející touto těžkou zkouškou.

– *Christian Solidarity Worldwide*,
Velká Británie, 1. března 2004

■ Nigérie

CENTRÁLNÍ NIGÉRII ZACHVÁTILA NOVÁ VLNA PROJEVŮ NÁBOŽENSKY MOTIVOVANÉHO NÁSILÍ

Pastor sboru nigerijské Church of Christ (COCIN) a 48 členů jeho společenství se stali jedněmi z 200 obětí nedávných projevů nábožensky motivovaného násilí, které zachvátilo středonigerijský svazový stát Plateau.

Pastor Samson Bukar zahynul 23. února, když muslimští ozbrojenci napadli jeho sbor ve městě Yelwa ve správní oblasti Shendam. Ostatní věřící byli povražděni ve sborové budově, kde chtěli nalézt útočiště před gangy muslimů, které běsnily ve městě, zabily křesťany a vypalovaly jejich domy.

4. března, den po pohřbu zavražděného pastora, generální tajemník COCIN John Audu v rozhovoru pro agenturu *Compass* ve městě Jos uvedl, že muslimští bandité vypálili dva další církevní svatostánky.

„Do postižených oblastí byli povoláni další policisté a vojáci,“ uvedl

policejní komisař ve státě Plateau Innocent Ilozuoke. „Obdrželi jsme také zprávy, že 13 osob bylo zavražděno ve vesnici Karkachi a 18 dalších ve vesnici Tunga.“

Kromě toho Ilozuoke potvrdil, že 150 osob bylo zavražděno ve městě Garkawa ve správní oblasti Mikang.

Policejní komisař dodal, že policie zatkla 59 ozbrojenců podezřelých z účasti na projevech násilí.

Konflikt vypukl 12. února ve vesnici Mavo ve správní oblasti Wase a rozšířil se do dalších měst a vesnic. Při střetech mezi muslimy a křesťany došlo také ke škodám na majetku ve výši několika milionů dolarů.

Alhaji Saidu Musa, předseda výboru pro řízení změn (*Transition Management*) a Malan Ibrahim Adamu, zmocněnec pro informace místního vládního výboru ve Wase, potvrdili úmrtí 15 lidí v Mavo. Oba představitelé, sami muslimové, vyjádřili svůj smutek z projevů nepřátelství.

Edward Zhatau, *Ponzi Tarok* (křesťanský monarcha) ve městě Langtang, uvedl, že obnovené propuknutí násilí mezi muslimy a křesťany bylo zapříčiněno útoky na křesťanské uprchlíky v Mavo. „Křesťanští uprchlíci se vrátili, aby znovu vybudovali své domy, a byli napadeni muslimy,“ řekl Zhatau státním představitelům.

Během třítydenního konfliktu se z tisíců lidí stali uprchlíci. Nigerijský Červený kříž zveřejnil zprávu, že více než 20 000 lidí, kteří přišli do domov, uprchlo do oblastí Tafawa Balewa a Bogoro v sousedním státě Bauchi.

Konflikt mezi muslimy a křesťany vypukl ve státě Plateau 7. září 2001. Od té doby již došlo k řadě krizí v různých částech tohoto středonigerijského státu, který v minulém století sloužil jako výspa křesťanské

zahrady se zpěvem. A proto také vstal z mrtvých, jako jednou vstanete i vy.

PRAVÍME: „ČIŇTE POKÁNÍ!“

Místo filozofických otázek na téma „proč“? utrpení, potřebujeme všichni činit pokání. Ježíš nám ukazuje jak hluboké musí toto pokání být použitím expresivního obrazu „žitého roucha a popelu“.

O těchto Velikonocích hlásáme nepopulární téma, že by lidé neměli hledat obětího beránka, aby na něj uvrhli všechny viny za bídu někdejších komunistických zemí: nikoli KGB, vládnoucí strana, ateismus, Židé, zednáři nebo korupce v církvi, ale my všichni jsme zhřešili.

Ani Stalin, ani Mao či Ceausescu nemohli povraždit tolik lidí bez spoluúčasti všech. Každý člen komunistické strany i jejích druhotných organizací nese část viny, všichni kteří je volili, třebaže pod tlakem. Mohli jít přece místo toho do vězení, ale tuto alternativu zamítli. Všichni, kteří udávali, kteří zůstali potichu, když se rozpoutal teror, kteří nebránili a nepomáhali trpícím, jsou vinni.

Adam zhřešil. Adam však není jen jméno určité osoby. Je to hebrejský výraz pro „člověka“, pro všechny lidi. Kdo z nás někdy neokusil alespoň kousek zakázaného ovoce, třeba žádosti oči při pohledu na krásnou ženu. V jistém smyslu jsme si za komunismu všichni zvolili příjemnosti života místo vězení a smrti.

Také obyvatelé Západu jsou vinni. Kolik tam bylo velkých sborů ve kterých se nikdy nekonaly modlitby za pronásledované a ve kterých nedal nikdo na jejich podporu ani halíř. My všichni jsme vinni.

Nezapomínejme lehkovážně na to o těchto Velikonocích.

Pád komunismu by měl být pro nás všechny příležitostí, abychom činili pokání a začali zcela nový život.

Člověk, jenž skrze utrpení, činí pokání a přichází ke Kristu, již neklade onu palčivou otázku: „Proč je utrpení?“ Místo toho se i navzdory jemu raduje a děkuje Bohu.

ISLÁM

Na světě žije asi 1,2 miliardy muslimů, což je celá pětina světové populace. Islám nyní zakouší velkou obnovu. Mladí lidé naplňují mešity. Islámská liga otevřeně prohlašuje, že chce křesťany získat pro své náboženství. Součástí této snahy je i používání násilí. Islám sám je mnohem důležitější než život jednotlivců. Pokud je nezbytné zabít člověka, aby mohl islám triumfovat, není co rozhodovat.

Kdyby Izrael před deseti lety nezničil v Iráku jaderná zařízení, možná by dnes lidstvo žilo pod islámskou jadernou hrozbou.

V Saúdské Arábii terorizují obyvatelstvo zvláštní policejní složky – dbají, aby ženy byly zahaleny rouškami a každý chodil pravidelně do mešity. Totéž se děje také v Iránu.

V Iránu existuje tzv. „Institut pro všeobecné islámské osvobození“, který má v plánu náboženskou převýchovu 60 milionů muslimů žijících v zemích bývalého Sovětského svazu. Tyto republiky dostávají peníze, ropu i politické pokyny z Iránu a Turecka. Saúdská Arábie jim poskytla 1 milion dolarů a 1 milion koránů.

Komunisté islám pronásledovali. Zničili 14 000 mešit a zabili 30 000 duchovních.

Muslimy je potřeba získávat pro Krista. Zasadte se dle svých možností, aby církve na tuto potřebu pamatovaly.

Bezbožní konají maximum bezbožností. My bychom měli naopak konat maximum dobra.

V Kristu Váš

[Richard Wurmbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři. Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento článek byl původně publikován v americké verzi zpravodaje Hlasu mučedníků v březnu 1991.]

misionářské aktivity pro severní Nigérii.

Počet obyvatel státu Plateau činí 2,1 milionu, z čehož přibližně 80 % tvoří křesťané. Jedná se o jediný převážně křesťanský svazový stát v oblasti ovládané islámem.

V prohlášení vydaném 3. března aktivisté *Middle Belt Progressive Movement* (Progresivní hnutí Středního pásu – MBPM) obvinili muslimské vedoucí z naverbování žoldáků z Čadu a Nigeru k útokům na křesťany v konfliktních zónách.

„Podle dosavadních zpráv muslimští bandité ze zahraničí zavraždili více než 50 nevinných lidí v jejich domech a na jejich pozemcích, když nepočítáme skupinu účastníků bohoslužeb, kteří byli zmasakrováni uvnitř sborové budovy,“ uvádí se v prohlášení.

Dokument MBPM lamentuje nad neschopností nigerijské vlády udržet pod kontrolou nebezpečí islámského fundamentalistu v zemi. „Skutečnost, jak snadno tito muslimští bandité pronikli do země a uskutečnili své hanebné aktivity, ukazuje na vysoký stupeň spolupráce s lidmi, které můžeme označit jako jejich podporovatele a patrony v určitých nigerijských svazových státech,“ uvádí se v dokumentu.

V televizním a rozhlasovém vysílání 2. března guvernér svazového státu Plateau Joshua Dariye potvrdil informaci o podílu zahraničních muslimských ozbrojenců na útocích. V uplynulých třech týdnech, uvedl Dariye, vláda utratila téměř milion dolarů na humanitární pomoc uprchlíkům v konfliktních zónách.

– *Compass Direct*, USA,
8. března 2004

Irák

KŘESŤANÉ ZATČENÍ I S DŮKAZEM

(Napsal Tom White, ředitel Hlasu mučedníků v USA)

V severním Iráku, poblíž Mosulu (Ninive), přšelo a bylo chladno. Nešel elektrický proud. Křesťané rozžehují lampy. Jeden z muslimských konvertitů, který mi sedí po pravici, mlčí, jen se usmívá a hřeje si ruce o šálek horkého čaje. Pak začíná vyprávět svůj příběh jistý křesťanský evangelista.

„Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování“ (2. Timoteovi 3,12). I nadále procházíme pronásledováním. V roce 2000 jsme neměli žádné místo, kde bychom se mohli scházet k bohoslužbám. A tak jsme se setkávali v parku. Někteří bratři křesťanského původu mezi muslimy neradi pracují. Proto jsme se s nově obrácenými scházeli za městem, abychom je vyučovali základům křesťanské víry. Jednou se takto sešlo šestnáct osob. Znenadání park obklíčili policisté a vojáci.

Jeden z důstojníků mě chytil za ruku, ve které jsem držel Bibli a zvolal: „Chytil jsem tě při činu.“ Pohlédl jsem mu do očí a řekl jsem: „Vím, a jsem pyšný, že jste mě chytil při takové příležitosti.“ Všechny nás zatkli a ve třech policejních autech nás odvezli na stanici.

Policeisté, kteří nás zatýkali, na sobě měli civilní oblečení, nikoli uniformy. Již zmíněný důstojník mi přikázal, aby mi nechali Bibli v ruce, coby „usvědčující důkaz“. „Budete ji hezky držet, jako předmět doličný vašeho zločinu, dokud nedorazíme na policejní stanici,“ prohlásil důstojník.

Když jsme tam přijeli, zavázali mi oči a vedli mě do vyšetřovny, kde byl přítomen policejní náčelník. Důstojník, který mě zatýkal mu řekl: „Vidíte, tenhle muž má v ruce Injil (Nový Zákon). Těch zbylých šestnáct osob stálo kolem něho“ (další důkaz). Bohužel také někteří z oněch nových křesťanů na mě ukázali prstem a prohlásili: „To je ten, který nás podněcoval, abychom opustili islám.“

Policejní náčelník řekl: „Křesťanští předáci jsou zodpovědní za vytváření problémů mezi křesťany a muslimy. Pokud se nechcete na vytváření těchto problémů účastnit a vyvolávat mezi muslimy a křesťany zmatek, pak si vyučujte z Bible ve vašem kostele.“ Úřady uznávají naše oficiální pastory ale nikoli ty, kteří hlásají křesťanskou víru muslimům.

Těch šestnáct mých společníků odvedli do nějaké cely. Já jsem zůstal sám s policejními vyšetřovateli. Řekl jsem jim: „Nestydím se za to, že jste mě chytili s Bibli v ruce. Nechci dělat kompromisy. Věřím v Bibli a jen v ní jsem našel odpovědi na palčivé otázky a těžkosti lidského života. Až mě propustíte, budu svou víru hlásat nanovo.“

Po třídenním věznění mi policisté řekli: „ti, kteří se Ježíše zřekli, byli propuštěni. Ostatní jsou stále ve vazbě.“ Když mě později propustili, pracoval jsem dál s jedním věrným věřícím – jedním z těch šestnácti, který byl ve vězení ještě déle než já.“ Byl to Iráčan, který musel ze své vlasti uprchnout.

Nyní, když byl Saddám zajat si nemyslím, že by se ten příběh z parku mohl znovu opakovat. Ale určitě mě sledují. Před několika dny si mě pozvali na policejní stanici. Mnozí členové zdejších tradičních sborů nás obviňují, že jsme

Sionisté, protože evangelizujeme a rozmlouváme s muslimy. Oni nechťejí mít s muslimy nic společného. Dny, ve kterých nejsme vystaveni protivenstvím považujeme za dobu, kdy nejdeme správnou stezkou víry, neboť pronásledování je v této oblasti každodenní realitou.

Modlíme se, aby naše nová ústava odrážela biblické principy. Všichni kolem mně říkají, že je naprosto vyloučené, abychom měli biblickou ústavu, ale já vím, že Bůh je Bohem nemožností a zázraků. Nevěřím, že budeme mít islámskou vládu. Budeme žádat o oficiální statut. Ale i kdyby naše vláda byla opravdu islámská, budeme i tak evangelizovat stejně jako jsme to dělali za Saddáma.

Vyprávěl jsem tomuto muži, že jsem byl již dvakrát v Iránu a že se tam po domech ilegálně schází dvacet tisíc nových konvertitů. Evangelista s úsměvem odpovídal: „Ale my se modlíme za dvacet milionů takových, ne za dvacet tisíc.“

Potom opakoval zaslíbení z proroka Jeremiáše 33, 6–8, že Bůh jim navrátí to, co jim před lety vzali jejich nepřátelé.

Ačkoli jsou moji rodiče syrští křesťané, vyrůstal jsem ve skutečnosti jako ateista. Nechodil jsem do kostela a nechodili tam ani moji rodiče. Pána Ježíše jsem přijal v roce 1986, když mi bylo 22 let. Předtím jsem se živil jako ilegální překupník. Hlavně jsem z Iránu pašoval elektroniku. V té době jsem měl rád hlavně peníze. Nakonec jsem ale o všechno přišel a ukrýval jsem se různě po vesnicích, protože mě hledali moji věřitelé. Chtěli zpátky své peníze. Mnozí mi říkali, že bych měl raději skoncovat se životem, protože až mě chytí, tak již z vězení nevyjdu.

Ale pak jsem se setkal s jedněmi manželi – přáteli mé sestry – a ti mi vyprávěli o Boží lásce, doporučili mi, abych četl Bibli a svůj život odevzdal Ježíši Kristu. Ale evangelisté to nebyli. Nakonec jsem jednoho dne řekl: „Bože, jestli opravdu jsi, tak mě určitě nebudeš chtít, protože dobře víš, že Tě hledám kvůli svému osobnímu prospěchu.“ Ale od té doby jsem začal volat k Bohu a cítil jsem, že mi na mé modlitby odpovídá. Jednou jsem pobýval v jisté vesnici u své tety, kde jsem narazil na malý evangelizační traktát. Později jsem četl ještě další traktáty – většinou evangelia nebo žalmy. Nakonec jsem sám vyhledal své věřitele a řekl jim: „Věrně vám do haléře vrátím všechny peníze, které jsem si od vás půjčil. Všechno vám splatím.“ Někteří mi odpustili, ale jiní mě udali a tak jsem skončil ve vězení. Ale pomohli mi někteří křesťané. Pomohli mi začít žít duchovní život. V té době jsem se pevně rozhodl následovat Pána Ježíše jen pro jeho oslavení.

Chtěl bych Američanům poradit, že nyní je velmi přízni-

Tom White (nalevo) s jedním z iráckých evangelistů

vá doba, kdy by mohli poslat do naší země zapálené evangelisty. Nyní je naše země otevřená poselství o Ježíši. A já jsem přesvědčen, že šířením Božího slova by došlo v naší zemi ke skutečné transformaci. V naše sboru jsme se v rámci malé skupiny rozhodli, že nenecháme uplynout jediný den, aniž bychom v našem okolí nehlásali evangelium. Nechceme promarnit ani jediný den.

Během války mi někdo každý den dával do schránky nebo pod dveře lístek, na které stálo: „Toto je poslední den tvého života.“ Ale Bůh mě posiloval jedním veršem z epístoly Římanům, kde se praví, že jsme pokládáni každý den jako ovce na zabití.

Možná že i to je důvod, proč jsem dosud svobodný, neboť žádná žena by nechtěla takový druh života. Moji známí vědí, že můj život je každodenně ohrožený. Ale já si z toho nic nedělám. Chci hledat jen Boží vůli.

V evangelizování nám nedokáží zabránit. I když nám říkají, že ke kázání a evangeliazaci nemáme žádné oprávnění, budeme v tom pokračovat.

Když jsem viděl včera v televizi zajatého Saddáma, nedokázal jsem zadržet slzy. Plakal jsem, protože měl tak velkou šanci být požehnaným člověkem i požehnáním pro druhé. Ale on tuto příležitost zcela promarnil. Místo toho, aby se stal Božím nástrojem, stal se nástrojem zlého. Ale podobně jako ve Starém zákoně i dnes lid Ninive poznává dobu svého pokání.

(Poznámka: Mnohé staré tradiční církve vyučují, že příběh o Jonášovi je smyšlený, ačkoli sám Ježíš existenci Jonáše jako reálné postavy potvrzuje a nepodporuje tedy představu, že jde jen o podobenství. V Iráku tvoří křesťané asi 3 % z celkové populace. Od konce války v Perském zálivu (1991) se jejich počet snížil ze 3 milionů asi na 800 000. Mnozí z těch, kteří jsou křesťany jen podle jména a Krista ve skutečnosti neznají navštěvují rituální bohoslužby konané ve starověkých jazycích, kterým shromáždění lidé nerozumí. Obyvatelstvo území starověkého Ninive, které bylo na čas pod vládou Izraele, upadlo do náboženského obřadnictví, které nemělo z hlediska pravé zbožnosti valnou cenu. Asi sto let po Jonášově vystoupení a upřímném pokání tehdejšího obyvatelstva, sešlo Ninive opět z dobrých cest.)

Následujícího dne, ještě než jsme odjeli do Tikrítu (rodná vesnice Saddáma Husseina), jsme na kraji Mosulu zastavili u jistého starého kamenného domu. Tam jsme byli vřele uvítáni v jedné křesťanské rodině a otec rodiny nám vyprávěl svůj příběh.

Máme ve zvyku obcházet asi 100 vesnic kolem Ninive. Scházíme se ke společným shromážděním a lidé se sjíždějí z okolí auty, nebo musejí jít pěšky, protože cesty jsou zde ve velice špatném stavu. V posledních letech však máme trvalé každodenní problémy, jak ze strany úřadů, tak ze strany církve, takřka odevšud.

Za Saddáma jsme si zřetelně uvědomovali, že máme zvláštní ochranu shůry. Do našeho domu někdy přišlo až 50 dětí. Všem jsme se ani nedokázali věnovat a museli jsme je propustit, neboť jsme se obávali, že kdyby někdo viděl u nás pohromadě tolik dětí, bylo by s námi zle.

Avšak Boží slovo se šířilo rychle, protože když jednomu dítěti dáte obrázkový Nový zákon, řekne o tom ve škole ostatním. Nakonec se u nás jednou shromáždilo více jak sto dětí. Když se v místním sboru o tom dověděli, začali nás

napadat, protože dobře věděli, že děláme něco, co by měli dělat i oni ale co nedělají.

Přišli dokonce z tohoto sboru k nám a ptali se nás, co jsme za denominaci a zda nejsme Svědkové Jehovovi. Někteří nás dokonce označovali za křesťáky. Pokaždé, když jsme šli evangelizovat do hor, dva nebo tři lidé nás napadli a ptali se, co jsme zač a proč rozdáváme ty traktáty.

(Poznámka: Za Saddáma Husseina nesměli muslimové napadat oficiální církve. Diktátor tak chtěl vytvářet určitou vlastní verzi „náboženské svobody“. Tato svoboda však nikdy nezahrnovala křesťanskou evangelizaci v jakékoli podobě. Mnoho iráckých křesťanů se domnívá, že jejich nynější svoboda k evangelizaci může trvat nanejvýš dva roky a pak ji pravděpodobně silně omezí šedesátiprocentní muslimská většina.)

Prožívám velikou starost nad tím, aby všichni moji spoluobčané slyšeli evangelium. Bůh nám dává v této záležitosti svou vizi. Moje vlastní sestra stojí v této věci při mně a je velmi zapálenou křesťankou. Má děti velice ráda a touží mezi nimi pracovat a šířit evangelizační literaturu, jakou je např. dětské obrázkové Bible.

V naší práci nám nemůže nic zabránit, žádné politické okolnosti. Za normálních okolností byste mě dnes zde nemohli zastihnout. Ale před dvěma dny jsem se usilovně modlil, abych získal další zdroje evangelizační literatury, neboť naše zásoby jsou již skoro vyčerpány. A tak vás prosíme, abyste nás v této věci podpořili. Neevangelizujeme proto, že bychom sami chtěli, ale na základě Božího povolání. A nepřestaneme, dokud nám Bůh nedá jiný příkaz.

A tak jsme těmto křesťanům poslali část velikého nákladu evangelizační literatury, kterou jsme noc před tímto rozhovorem vyložili v Bagdádu.

Dva dny poté, co američtí vojáci zajali Saddáma Husseina v jeho úkrytu v Tikritu, dorazila naše výprava do tohoto třicetitisícového města. Když byl ještě tento diktátor u moci, smělo se do jeho města jen na zvláštní povolení. Nyní byli někteří zdejší obyvatelé velice rozzuřeni, zatímco jiní nakupovali a starali se o své záležitosti. Těsně před naším příjezdem explodovala ve městě jedna nálož a druhá odpoledne, těsně po našem odjezdu. Na ulicích jsme mohli vidět americké vojáky a tanky.

Hledali jsme v tomto městě podzemní křesťany, kteří se tam skrývali, doslova v dírách, možná právě takových v jaké byl objeven Saddám. V 11. kapitole epistoly Židům se o křesťanech hovoří jako o těch, kteří se skrývají v „jeskyních“. Není to tedy nic nového. Bohužel křesťané z Mosulu, kteří mají

Irácké děti čtou příběh o Ježíši na schodech, které vedou do modlitebny jednoho neoficiálního sboru. Uvnitř věřící zpívají a poslouchají kázání Božího slova. Je to právě v den Saddáмова zatčení.

kontakty s podzemními křesťany v Tikrítu s námi jít nemohli a tak se zde setkání s křesťany neuskutečnilo.

Při zpáteční cestě jsme se ocitli ve velkém dopravním chaosu, který způsobila „prosaddámovská“ demonstrace. Všude kolem nás byli vojáci a těžká technika.

Uprostřed nepřehledné dopravní situace – tanků a demonstrantů se naši dva iráčtí spolupracovníci, z nichž jeden řídil, zeptali na cestu mladého iráckého policisty, který řídil dopravu. Ocitli jsme se totiž v dlouhé čtyřproudé koloně, která právě stála. Když jim policista odpověděl, podal mu náš řidič křesťanský traktát.

Policista, který právě zastavil kolonu aut, se postavil na obrubník a začal hned darovanou brožurku číst. Byl čtením tak zaujat, že zapomněl na dopravu. I když vozidla začala houkat, policista si četl dál. Neměl jsem bohužel příležitost, abych tuto scénu vyfotil, ale jistě si ji dokážete trochu představit.

Náš řidič pokračoval v jízdě a každou chvíli se ptal kolemjdoucích na cestu. Přitom rozdával křesťanské traktáty, které nikdo z lidí neodmítl. Brutální sekulární moc Saddáma nedávala tolik místa náboženské diktatuře islámu.

Když jsme se vraceli do Bagdádu, vzpomínali jsme jak jen před třemi dny jsme tam právě snídali v jednom domě, když se náhle v sousedství rozpoutala divoká střelba. Bylo to naše první ráno v Iráku. Jeden irácký křesťan vběhl do domu a volal: „Zajali Saddáma Husseina! Slyšel jsem to v rádiu.“

Byla zrovna neděle a o několik hodin později byl dům, kde jsme spali, doslova napěchován asi 150 křesťany, kteří se v této domácí církvi sešli k bohoslužbě. Jeden ze starších se nám ještě omlouval, že je toho dne účast o něco menší, protože byli lidé odrazeni „příliš velkým počtem kulek v ovzduší“.

Náš mezinárodní tým *Hlasu mučedníků* (sestával ze zástupců z USA, Velké Británie a našich středovýchodních spolupracovníků) se těchto bohoslužeb zúčastnil.

Vyprávěl jsem přítomným věřícím o kubánských křesťanech i o tom, jak jsem tam byl v roce 1979 (viz kniha *Akce Kuba*) zatčen a co jsem prožíval ve vězení. Dále jsem tyto věřící informoval o odvaze křesťanů v Bangladéši, Číně a Saudské Arábii. Napjatě poslouchali a divili se, že moderní kniha *Skutků* se píše také na dalších místech země, neboť většina z nich ani netušila jaký boj, vítězství i růst se odehrávají v zemích, kde vládne pronásledování. Také jeden z přítomných křesťanských představitelů ze severní Afriky inspirativně vyprávěl o situaci křesťanů v jeho zemi, kde vládne muslimská většina.

Hlas mučedníků koupil těmto křesťanům elektrický generátor, dále do Iráku posíláme tuny křesťanské literatury a podporujeme tamní křesťany mnoha dalšími způsoby.

Nechceme rovněž glorifikovat pouze domácí církve a hanět oficiální církve. Naopak povzbuzujeme podzemní věřící, aby námi dodanou literaturu rozdávali i mezi aktivními členy tradičních církví a oni tak skutečně činí. Právě nyní byly v Bagdádu otevřeny nové sbory.

Týden předtím než jsme přijeli do Iráku zde ordinovala svého hlavního pastora jedna z denominací se základnou v USA. Při této slavnosti pronášeli slova chvály jak zástupci církví tak i muslimští představitelé. Viděli jsme fotografie, potírání rukou, každý chválil každého. Američtí konzervativní evangeliká-

lové z této církve předtím vlastníčkovi budovy slíbili, že když jim tento objekt pronajme, nebudou v něm za žádných okolností evangelizovat muslimy. Ale co když k nim přijde nějaký muslim a bude je žádat o modlitbu a duchovní pomoc? Co budou dělat? Snad jejich počínání není hříchem ale v každém případě by jim slušelo mít více odvahy.

Hlas mučedníků bude raději sloužit těm, kteří poslouchají Boha více než lidi. Ještě stále jsou křesťané, kteří se kvůli náboženské uhlazenosti nechtějí pohoršovat nad Kristovým křížem.

Před naší poslední nocí v Iráku jsme navštívili křesťanskou dětskou slavnost, kde bylo asi 300 dětí. Organizoval ji jeden irácký evangelista, který byl pro své křesťanské aktivity za Saddáma ve vězení. Děti zpívaly dlouhou radostnou píseň o Lazarovi. Bylo to ovšem v arabštině a tak jsme tomu nerozuměli. Vpředu stály tři děti zabalené do bílého toaletního papíru – Lazarové oblečení v pohřebním rouchu.

Když pak malé Lazary děti vymotali, osvobodili a vzkřísili, dlouhá píseň dostala náhle radostný ráz a místnost naplnilo zvláštní nakažlivé duchovní nadšení, které snad jen děti mohou vyvolat.

Darovali jsme těmto dětem vhodné křesťanské knihy určené pro ně, avšak ony nás svou duchovní bezprostředností obdarovaly mnohem víc.

Jako by nám Bůh říkal: „Nebojte se, vraťte se do Ameriky a říkejte tam, že dokonce i v Iráku, uprostřed kulek teroristů a bomb, dávám svůj život. Křesťané, nekráčejte po ulicích svobodného světa jako mrtví. Jste živí. Vydávejte svědectví o mé moci a držte se víry v Ježíše Krista.“

A tak jsme si náhle uvědomili, že jsme zřejmě necestovali do Iráku, abychom tamní lidi „zachránili“. Spíše se nyní vracíme z Iráku se svědectvím, které naše spokojené a spící západní křesťanství tak naléhavě potřebuje.

Církev v Iráku, oficiální i neoficiální je na postupu. Jsou to i naše modlitby, které mohou přispět k tomu, že stále více Iráčanů bude zasaženo vírou tamních křesťanů. Nechť jsme však svědectvím jejich upřímné víry osloveni i my.

– Hlas mučedníků, USA, březen 2004

MÉNĚ NÁBOŽENSKÉ SVOBODY PRO IRÁCKÉ KŘEŠŤANY NEŽ TOMU BYLO ZA SADDÁMA HUSSEINA?

Křesťané v Iráku se obávají, že budou v budoucnu požívat méně náboženské svobody než tomu bylo za Saddáma Husseina. Jejich obavy vzbuzuje zejména navrhovaná prozatímní ústava, která neposkytuje dostatečné garance jednotlivci vzhledem k jeho náboženskému vyznání a rovněž občanů nepovoluje aby své náboženství změnil.

Křesťané a organizace pro lidská práva se obávají role, kterou by měl islám hrát v tak zvaném „Přechodném administrativním zákoně“. Ten by měl být v platnosti až do roku 2005 a rovněž sloužit jako vzor pro budoucí ústavu.

Šéf americké správy v Iráku Paul Bremer již dříve naznačil, že nebude akceptován žádný pokus vytvořit v zemi islámskou republiku. Muslimští představitelé však žádali, aby islám hrál při vytváření prozatímního zákona klíčovou roli. Toto bylo nyní nahrazeno poněkud mírnější frází, která islám označuje za „určitý“ zákonodárný zdroj. To sice znamená, že není každý aspekt zákona

■ Německo

EVANGELICKÝ PŘEDSTAVITEL JE PROTI ČLENSTVÍ TURECKA V EU

Evangelický představitel varoval před přijetím Turecka do Evropské unie. Plné členství převážně muslimského národa by vedlo ke střetu kultur, uvedl Christoph Morgner, prezident největší protestantské asociace právníků v Německu, tzv. Gnaudauské unie čítající okolo 300 000 členů.

Při svém projevu z 9. února 2004 ve švábském Gmuendu poblíž Stuttgartu vyjádřil Morgner obavu nad možným narušením demokratických kořenů, které mají původ v křesťanství, ze strany islámských extrémistů. Již německý právní řád byl pod záminkou náboženských důvodů nevhodně pozměněn.

Morgner citoval rozhodnutí nejvyššího soudu, které povoluje rituální porážku zvířat. Tím však došlo k omezení již existujícího německého zákona postihujícího krutost vůči zvířatům. Rovněž některým muslimským ženám bylo dovoleno použít na osobní doklady fotografie, kde mají oblečenou tradiční muslimskou roušku, což však odporuje příslušným německým předpisům. Morgner se obává, že tak může být jednoho dne legalizována i polygamie.

Německý právní řád se tak stává stále nevyváženějším vzhledem minoritám z řad přistěhovalců, uvedl Morgner. Více než tři miliony z dvaosmdesátimilionové německé populace jsou muslimové. Zatímco Morgner oponuje přijetí Turecka do řad EU, podporuje současně větší politickou, ekonomickou a kulturní spolupráci.

– *idea*, Německo, 14. února 2004

určován islámem, ale současně také, že žádný zákon nesmí být v rozporu s hlavními cíli islámského náboženství.

Jeden milion iráckých křesťanů je také znepokojeno nad tím, že návrh zákona vůbec nezmiňuje jejich práva, ačkoli například bere v úvahu kurdské a šítské menšiny. Zejména řeckokatolíčtí a pravoslavní, ale i evangelikální křesťané se obávají, že jejich náboženská svoboda může být ještě redukovánější než tomu bylo za Saddáma Husseina. I když byl nepochybně brutálním diktátorem, jeho režim měl sekulární charakter, ve kterém islám neměl tak silnou roli.

Pokud bude návrh prozatímní ústavy přijat, nebude existovat zákonná ochrana pro ty občany, kteří by chtěli změnit své náboženství. Misionářské aktivity, všeobecně uznávané jako součást lidských práv, budou zcela nezákonné, samozřejmě s výjimkou misie islámské.

Rovněž je třeba poznamenat, že křesťané trpí poslední dobou také často násilím ze strany teroristů. Cílem jejich útoků nejsou jen ženy bez příslušných roušek a prodavači alkoholu, ale stále více také pastoři, církevní budovy a křesťanské humanitární organizace.

– *idea*, Německo, 6. března 2004

Můžete nám psát na naši e-mailovou adresu:

ppc-sf@cmail.cz

Další informace v angličtině lze najít na internetových

adresách: www.persecution.com

www.persecution.net

Starší čísla v elektronické podobě naleznete na internetové adrese:

mucednici.prayer.cz

O andělech

Pro křesťana je komunikace s anděly normální. Náš Pán řekl: „Uzříte nebesa otevřená a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka (Jan 1, 51).

Není to však privilegium, které by bylo vyhrazeno jen pro Boží děti ale týká se všech lidí praktikujících opravdovou modlitbu. Pohanský Kornelius „jasně spatřil Božího anděla, jak k němu vchází“ (Skutky 10,3). Když svůj příběh vyprávěl později Petrovi, ten nebyl nikterak překvapen (Skutky 10,30). Jaká by to byla andělská existence, kdyby andělé nepomáhali lidem? Anděl Páně přišel rovněž na pomoc Petrovi (Skutky 12,7).

Propast mezi člověkem a andělem není zas tak velká jak si možná představujeme. Lidé jsou „pulci“ andělů. Andělé jsou pak dokončenými věřícími. Pán Ježíš prohlásil, že při vzkříšení budeme jako andělé Boží v nebi (Matouš 22,30), což naznačuje, že jsme v tomto životě jakýmiś zárodky andělů, kteří mají zajištěn plný růst, neboť naštěstí v té sféře nad námi žádné potraty neexistují.

Proč ale potom nevidíme všichni anděly?

Jejich zjevení může být nebezpečné pro ty, kteří jsou k tomu duchovně nezpůsobilí a vyvolat u nich šok, jako působí dotek drátu pod vysokým napětím. Strážci stojící u Ježíšova hrobu „byli strachem bez sebe a strnuli jako mrtví“, když uviděli anděla Páně (Matouš 28,4). A tak se andělé občas oblékají jako lidé. Kornelius Petrovi řekl: „Stál přede mnou muž v zářícím rouchu.“ V den nanebevzetí spatřili apoštolé „dva muže v bílém rouchu“ (Skutky 1,10). Byli to andělé.

Nemůžeš si být jist, že jsi se ještě nesetkal s andělem. Možná jsi ho jenom nerozpoznal. Bible doporučuje pohostinnost slovy: „Tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly“ (Židům 13,2).

Udržuj s anděly obecnství. Važ si jich ale současně si buď vědom jejich omezených možností. Andělé nevědí všechno. Každý anděl má pouze jisté poslání a nic víc dělat nemůže.

Kdyby anděl Páně, který panně Marii oznámil, že ve svém lůnu počne Božské dítě, to řekl rovněž Josefovi, pak mohlo být o jednoho zarmouceného člověka méně. Ale on to neučinil, protože obdržel jen jedno pověření.

Kdyby anděl, který ve snu varoval Josefa, že novorozený Ježíš je v ohrožení života, sdělil rovněž všem rodičům v Betlémě varování o Herodových zlých záměrech, nemuselo dojít k hrozně masové vraždě novorozeňat. Ale tento anděl nevěděl všechno.

Usilujme proto o společenství se samotným Pánem.

Z tajemných důvodů bojují občas andělé s lidmi. Ale neboj se. Jákob anděla porazil (Genesis 32,24–28). A právě o tom je naše neustavičná modlitba.

Dokonce i kdyby ti nějaký anděl oponoval, můžeš ho přemoci. Pouze sám Bůh je všemohoucí. Vždy se mu usiluj bezpodmínečně podřídit.

– Z knihy Richarda Wurmbraunda *100 Prison Meditations*

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V prosinci vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení
Pomoc pronásledované církvi.

K hlavním cílům tohoto sdružení patří:
a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům

b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů

c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epištole Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.

2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.

3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.

4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliu.

5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků

pošt. př. 21

377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možno zasílat na účet:

Pomoc pronásledované církvi

ČSOB Jindřichův Hradec

č. ú.: 131257607/0300

konstantní symbol: 379

Bolívie

DAV OBVINIL KŘEŠŤANY Z PŘIVOLÁNÍ
BOUŘE

Protože křesťané evangelikálního sboru ve vesnici Quechua (ležící asi 150 km jižně od bolívijského města Oruro) rozpoznali pohanskou a hříšnou povahu karnevalových svátků, rozhodli se, že tyto sváteční dny stráví prací na svých polích. Avšak 27. února, dva dny po skončení karnevalu se v tomto regionu strhla prudká bouře, která značně poničila úrodu. Podle zprávy agentury *Compass Direct* z 8. března, začali vesničané obviňovat evangelikální křesťany, že rozhněvali duchy tím, že se neúčastnili karnevalových slavností.

Ve vesnici bylo svoláno shromáždění lidu a předvolání tamní evangelikální křesťané. Přišel však pouze jeden, Fortunato Bernal, který se domníval, že ho ochrání jeho členství ve vesnické radě. Zbytek věřících se shromáždil v horách ke společné modlitbě. Když Bernal přišel na sročení lidu, vesničané ho zbili tak surově, že ztratil vědomí. Když dav viděl, že ostatní křesťané nepřišli, vrhli se na tamní kostel a úplně jej zničili.

Starší sboru podali oficiální stížnost požadující náhradu zničeného sborového majetku, avšak zástupce prefekta provincie, který stížnost vyřizoval stál na straně animistů – odmítl potrestat osoby odpovědné za útok a stanovil hodnotu škody jen na zlomek skutečné náhrady.

Tímto příkladem posílil vesnické předáky, kteří začali požadovat, aby se evangelikálové buď své víry zřekli anebo odešli z vesnice. Církevní starší hledají podporu na jiných místech, ale vesničané vyhrožují, že zabijí každého, kdo by se jich odvážil zastávat.

Modlete se za pokojné řešení této situace a za to, aby křesťané svým postojem dobře svědčili o své víře v Krista.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 10. března 2004